Stilska neujednačenost

Žizela (A. Adam) u izvođenju Moskovskog državnog pozorišta klasičnog baleta Rusije

Moskovsko državno pozorište klasičnog baleta Rusije na svom prvom gostovanju u našoj zemlji, izvelo je u okviru 30. Bemusa predstavu poznatog romantičnog baleta *Žizela* pred punim gledalištem Sava centra u Beogradu. Umetnički vođen od strane veoma značajnih ruskih baletmajstora, Natalije Kasatkine i Vladimira Vasiljova, ovaj

ansambl, po svemu sudeći, predstavlja veoma dobru odskočnu dasku za mnoge docnije čuvene baletske zvezde poput Ireka Muhamedova i Vladimira Malahova, koji danas igraju u najpoznatijim baletskim trupama u svetu.

Predstava *Žizela* izvedena je, kako je napisano u programu, u redakciji koreografa Leonida Lavrovskog. Upoređivanjem s verzijom istog baletmajstora koja se izvodi već 41 godinu neprekidno u Narodnom pozorištu u Beogradu, moglo se zapaziti dosta odstupanja i to pre svega, u pogledu stilske koherentnosti. Pantomimske scene u prvom činu bile su preduge i prenaglašene uz gestikulaciju rukama koja nije mnogo „govorila". Ne ulazeći u potrebu izmene nekih mizanscena u prvom činu, bez obzira na primerno klasično obrazovanje, ispoljeno je daleko manje elegancije i eteričnosti, no što su ljubitelji baletske umetnosti navikli da vide u najpoetičnijem baletskom delu koje se održalo 157 godina na pozornicama.

Najprijatnija činjenica na predstavi bila je mladost protagonista i solista, kojima tek predstoji pravo umetničko sazrevanje. No, balet je umetnost mladosti, stoga je interpretacija naslovne uloge Katarine Berzine ostavila lep utisak. Ona je bila u prvom činu ljupko, naivno seosko devojče, igrala je šarmantno sve deonice uz kultivisanu klasičnu baletsku tehniku, a scenu ludila nije nepotrebno opterećivala naglašenom starinskom pantomimom. U drugom činu ispoljila je krhkost i izuzetnu lakoću u igri, koja je tek na trenutke zahtevala više lirskog i romantičnog oblikovanja. Najlepši delovi njene interpretacije sadržani su u solo varijacijama i čudesno lakom, vazdušastom prelaženju scene u kojem je zaista bila romantično priviđenje, koje nestvarno lebdi obasjano tajanstvenom mesečinom...

Visok i veoma vitak igrač Konstantin Ostin je kao Albert pokazao solidno klasično znanje, sigurno partnerstvo, dosta bled glumački izraz, a izostao je i virtuozni blesak u jedinoj solističkoj varijaciji ove uloge. Natalija Kornjejeva je kao Mirta prikazala smirenu igru, lepih linija, izrazito visokih skokova, kojima je s lakoćom prelazila scenski prostor. Njenoj interpretaciji ovog lika nedostajalo je međutim, autoriteta u izrazu kojim bi suvereno vladala svojim vilama i *sudbinama grešnih mladoženja onih devojaka koje su umrle na dan svog venčanja* kako je to napisao u svojim *Putnim zapisima* Hajnrik Hajne, a na osnovu kojih su Teofil Gotije i Veroa Sen Žorž sačinili libreto baleta *Žizela*.

Vladimir Sturov, očigledno sjajan igrač, smelo je dodao nekoliko igračkih deonica za šumara Hilariona u prvom činu, koje ne postoje u verziji Lavrovskog. U drugom činu, nažalost, kao da je bio iz „nekog drugog filma".

Seljački *Pas de deux* u prvom činu izveli su s nešto treme, ali zanatski sigurno, Marina Goško i veoma mladi i perspektivan igrač Andrej Prihotko.

Preglasna muzika s dugo upotrebljavane trake narušavala je naročito u drugom činu, lirsku atmosferu, dok su kostimi ansambla J. Dvorkine u prvom činu, u nameri da budu što bliže izvoru iz davne 1841. godine, bili i krojem i bojom neuspeli. To se nikako ne bi moglo reći za veoma lepo sačinjene kostime vila u drugom činu. Triko zagasito-mrke boje, koji je u drugom činu nosio K. Ostin umnogome je njegovu igru učinio nedovoljno vidljivom. Tradicionalni scenografski okvir predstavi dao je A. Solodvinikov.

„Danas", 8. 10. 1998.